

Kysymyksiä ja vastauksia.

Halullisia lukijoita pyydetään lähettämään toimitukselle kysymyksiä lehden ohjelmaan kuuluvilta aloilta ja samaten kirjallisesti vastaamaan lehdessä painettuihin kysymyksiin.

XXXI. Kysymys. M. K. *Omantunnon viime numerossa P. E. kirjoituksessaan »Uusi testamentti ja teosofia» mainitsee Jeesuksella olleen ihanteellisen käsityksen rauhan ja rakkauden Jumalasta – »eikä hänen Jumalansa ollut kostonhimoinen tyranni» –, mutta kuinka silloin on ymmärrettävä Jeesuksen oppi viimeisestä tuomiosta ja ikuisesta kadotuksesta?*

Vastaus. Z. Selityksiä lienee useampia, mutta tahdon tällä kertaa antaa yhden, joka minua täysin tyydyttää. »Ikuinen» eli oikeammin käännettynä »aikakaudellinen (aioninen) tuli» on astralitason (kamalokan, tuonelan, kiirastulen) kärsimys, joka puhdistaa sielun kaikesta himosta ja pahuudesta; se on »ikuinen», koska se tietysti semmoisenaan kestää yhtä kauan kuin Logos ylläpitää meidän maailmaamme. »Tämän maailman loppu» on kullekin ihmiselle hänen fyysillisen elämänsä loppu. »Viimeinen tuomio» on niin muodoin hänen fyysillisen elämänsä lopputili, joka määrää hänen kohtalonsa kuoleman jälkeen. »Enkelit» erottavat hänessä hyvän ja pahan. Mitä hänessä paha on, se joutuu astralielämän tuleen, ja kun hän siitä on puhdistunut, nousee hän taivaasen kaikkine hyvine ominaisuuksineen ja ansioineen, – syntyäkseen uudestaan, noustakseen jälleen ylös sinä »viimeisenä tuomiona», joka kutsuu hänet taas »haudasta» maan päälle elämään. Meidän on vain muistettava, että vaikka astralitulen kadotus itsessään on »ikuinen» ei kukaan inhimillinen yksilö viivy siellä »ikuisesti». Toinen puoli asiasta on se, että astraliset kärsimykset monen vainajan mielestä *tuntuvat* ikuisilta.

Omatunto 1906, N:o 15, Helsingissä, kesäkuun 15 p:nä 1906, s. 166.